

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **UPC Česká republika, s. r. o.**, IČO 00562262, se sídlem Závěšova 5, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 26. 4. 2013, čj. ČTÚ-211 500/2012-603,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru státní kontroly elektronických komunikací, ze dne 7. 9. 2012, čj. ČTÚ-69 945/2012-620-III. vyř., kterým byla žalobkyni za správní delikt dle § 118 odst. 14 písm. u) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), uložena pokuta ve výši 1 000 000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

V první žalobní námitce žalobkyně namítá věcnou nepřislušnost správních orgánů, jelikož užívání koncového zařízení (tj. modemu a set-top boxu) není součástí služby elektronických komunikací, a nepodléhá tak režimu zákona o elektronických komunikacích; jedná se o výpůjčku nebo nájem. Z tohoto důvodu nebyla žalobkyně povinna dle § 63 odst. 6 zákona o elektronických službách při změně ceny nájmu věci předem informovat účastníky smlouvy o jejich právu odstoupit od smlouvy bez sankce. Žalovaný dále nevzal v úvahu argumentaci žalobkyně, že vyčleněním ceny nájmu do samostatné položky ve vyúčtování

nebude účastník muset platit zákonný příspěvek do Fondu kinematografie z ceny nájmu koncového zařízení. Žalovaný tedy překročil svou pravomoc tím, že uložil žalobkyni pokutu za porušení citovaného ustanovení u nájmu věci, na který ale toto ustanovení nelze aplikovat.

Druhou námitkou žalobkyně poukazuje na nicotnost, jež spatřuje ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí neobsahuje všechny povinné náležitosti dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád – ve výroku je uvedeno pouze číslo paragrafu, dle něhož bylo rozhodováno, avšak bez označení konkrétního zákona, a účastník je ve výroku nesprávně označen, není identifikován svým názvem ani sídlem.

Třetí žalobní námitkou žalobkyně namítá nesprávné právní posouzení. Ke zdražení služeb a tím ke zhoršení postavení účastníků nedošlo, jelikož účastník (při zachování poměru cena/výkon) dostává několikrát vyšší rychlost připojení za mnohem nižší cenu. Výjimku tvoří jediný tarif, který mělo jen několik desítek účastníků a který zvýšil cenu. Avšak podle odůvodnění byla pokuta žalobkyni uložena za zvýšení ceny nájmu koncových zařízení.

Čtvrtou námitkou žalobkyně upozorňuje na nesprávně zjištěný skutkový stav. Žalovaný při rozhodování vycházel z formuláře pro elektronický sběr dat P112, který však uvádí počty přístupů nikoli po jednotlivých tarifech, nýbrž pásmově; jeden tarif dokonce neuvádí vůbec. Žalobkyně umožnila v rámci reklamačního řízení ukončení smlouvy všem, a to bez sankce. Žalobkyně tak nikomu neodepřela právo ukončit smlouvu a nikomu nevznikla z formálního porušení zákona škoda.

Poslední žalobní námitka směřuje proti chybnému správnímu uvážení správních orgánů a nepřiměřenosti výše uložené pokuty.

Žalobkyně proto navrhuje soudu, aby napadené rozhodnutí prohlásil za nicotné, popř. napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou instancí.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Správní spis obsahuje formulář P112 pro elektronický sběr dat, z něhož je patrný počet přístupů, který představuje počet modemů, prostřednictvím nichž je účastníkům poskytována služba širokopásmového přístupu k internetu o určité nominální rychlosti.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyni za spáchání správního deliktu dle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích uložena pokuta v částce 1 000 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Uvedeného deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že nesplnila povinnost dle § 63 odst. 3 téhož zákona, jež stanoví podnikateli poskytujícímu veřejně dostupnou službu elektronických komunikací nejméně jeden měsíc před nabytím účinnosti změny smlouvy uveřejnit informaci o této změně, přičemž jedná-li se o změnu podstatných náležitostí smlouvy, které vedou ke zhoršení postavení účastníka, je podnikatel povinen informovat účastníka i o jeho právu ukončit smlouvu ke dni nabytí účinnosti této změny, a to bez sankce. Žalobkyně tedy zvýšila cenu

za používání modemu, začala požadovat platbu za využití set-top boxu a dále zvýšila měsíční cenu bez pronájmu modemu za produkty UPC Fiber Power 30 a UPC Fiber Power 120, aniž účastníky informovala o jejich právu ukončit smlouvu bez sankce ke dni nabytí účinnosti této změny. Při stanovení výše pokuty žalovaný posoudil závažnost správního deliktu, délku protiprávního konání žalobkyně a další okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán.

Napadeným rozhodnutím zamítl předseda Rady žalovaného rozklad žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil; plně se ztotožnil s odůvodněním žalovaného a neshledal důvod ke snížení uložené pokuty.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 63 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích je podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací nebo zajišťující připojení k veřejné komunikační síti povinen nejméně 1 měsíc před nabytím účinnosti změny smlouvy uveřejnit informaci o této změně v každé své provozovně a způsobem umožňujícím dálkový přístup a zároveň o ní informovat účastníka. Pokud se jedná o změnu podstatných náležitostí smlouvy, které vedou ke zhoršení postavení účastníka, je podnikatel povinen prokazatelně informovat účastníka rovněž o jeho právu ukončit smlouvu ke dni nabytí účinnosti této změny, a to bez sankce, nebude-li účastník nové podmínky akceptovat.

Podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích se podnikatel dopustí správního deliktu tím, že v zákonem stanovené lhůtě nevyrozumí účastníka podle § 63 odst. 6 tohoto zákona o změně smlouvy nebo o jeho právu bez sankce smlouvu vypovědět.

Podle § 118 odst. 21 písm. b) zákona o elektronických komunikacích se za správní delikt podle § 118 odst. 14 písm. u) téhož zákona uloží pokuta do 10 000 000,- Kč.

Český telekomunikační úřad vykonává státní správu ve věcech stanovených zákonem o elektronických komunikacích; ustanovení § 108 odst. 1 písm. n) téhož zákona jej opravňuje ukládat, vybírat a vymáhat pokuty za porušení povinností.

Soud přisvědčil žalobkyni, že zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v několika svých rozhodnutích (např. v usnesení ze dne 29. 5. 2012, čj. Konf 30/2012-14) uvedl, že *„nelze zpochybnit, že bez zapůjčeného zařízení by nebylo možné služby na základě zákona o elektronických komunikacích provozovat, to ovšem z výpůjčky nečiní službu elektronických komunikací“*. Modem či set-top box tedy skutečně nepředstavují součást služby elektronických komunikací, což nicméně neznamená, že by argumentace žalobkyně o věcné nepříslušnosti žalovaného byla správná.

Povinnost informovat v souladu s § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích má podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací vždy, dojde-li ke změně podstatných náležitostí smlouvy, které vedou ke zhoršení postavení účastníka. Stejně tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě, jelikož žalobkyně přistoupila k jednostrannému zvýšení ceny za užívání koncových zařízení. Vzhledem k tomu, že účastník při uzavírání smlouvy z této ceny za užívání modemu či set-top boxu vycházel a akceptoval ji, jedná se o součást smluvních podmínek. Jejím zdražením tedy došlo k naplnění podmínek stanovených v § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích, a žalobkyně proto byla povinna účastníky o změnách smluv a možnostech jejich ukončení bez sankce vyrozumět. Pravomoc žalovaného k uložení pokuty dle § 118 odst. 21 písm. b) zákona o elektronických komunikacích tedy byla dána.

Skutečnost, že žalobkyně vyčlenila cenu nájmu koncového zařízení do samostatné položky ve vyúčtování, čímž měla zajistit, že účastník nebude muset platit zákonný příspěvek do Fondu kinematografie, není ve věci podstatná. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, k naplnění znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu došlo nesplněním informační povinnosti v § 63 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích, bez ohledu na to, kdy a jakým způsobem žalobkyně cenu služby upravila. Soud dodává, že údaj o ceně je podstatnou náležitostí smlouvy – zvýší-li se cena produktů, dochází ke zhoršení postavení účastníka.

Druhá žalobní námitka o nicotnosti není důvodná. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, „*nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), (...).*“ K takovým vadám soud přihlíží z úřední povinnosti. V nyní projednávaném případě však soud žádnou z vad způsobujících nicotnost správního rozhodnutí neshledal.

Soud dále podotýká, že správní orgány § 68 odst. 2 správního řádu neporušily, jelikož účastníka řízení ve věci spáchání správního deliktu i právní předpis, dle něhož bylo v řízení rozhodováno, řádně označily. Úplné a nezaměnitelné označení žalobkyně (za pomoci její obchodní firmy, jejího sídla a identifikačního čísla osoby) i zákona (tzn. číslem, pod nímž byl publikován ve Sbírce zákonů, a celým názvem) bylo uvedeno v záhlaví rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že správní orgán u nich zavedl zkratku, kterou následně v textu používal. Obdobně využíval zkratky i předseda Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí. Správní orgány nepochybily, jelikož se jedná o standardní postup, který se používá pro lepší přehlednost textu., protože přispívá ke zjednodušení textů – v rozhodnutích se nadbytečně neopakují dlouhé názvy zákonů nebo obchodní firmy právnických osob.

Soud nepřisvědčil třetí žalobní námitce týkající se nesprávného právního posouzení případu. Nelze souhlasit s názorem žalobkyně, že ke zhoršení postavení účastníků smlouvy nedošlo, neboť při zachování poměru cena/výkon získali zákazníci vyšší rychlost připojení za nižší cenu. Argumentace žalobkyně neobstojí; nelze totiž automaticky předpokládat, že všichni zákazníci preferují rychlost připojení nad jeho cenou, a tedy obhajovat jednostranné zvýšení ceny s poukazem na případný nárůst rychlosti.

Mezi stranami je nesporné, že produkt UPC Fiber Power 10 byl změněn na UPC Fiber Power 30 s tím, že spolu se zvýšením rychlosti připojení se zvýšila i jeho měsíční cena ze 445,- Kč na 499,- Kč. U produktu UPC Fiber Power 120 se zvýšila pouze jeho měsíční cena, a to ze 749,- Kč na 799,- Kč. V souvislosti se změnou produktu UPC Internet 1M na UPC Internet 2M došlo zavedení měsíční platby za využití modemu ve výši 49,- Kč, resp. k možnosti zakoupení modemu za 1 299,- Kč. Soud má za to, že výše uvedené změny smluvních podmínek – podstatných náležitostí smlouvy (tj. zejména zvýšení ceny), prokazatelně vedou ke zhoršení postavení účastníků. V takovém případě byla žalobkyně povinna nejméně 1 měsíc před nabytím účinnosti těchto změn mimo jiné informovat účastníky o jejich právu ukončit smlouvu bez sankce, což však neučinila. Žalobkyni proto byla za uvedený skutek uložena pokuta.

Ke čtvrté námitce týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu soud dodává, že formulář P112, z něhož žalovaný při rozhodování vycházel a proti jehož použití žalobkyně brojila správní žalobou, byl vyplněn pracovníkem žalobkyně. Skutečnost, že správní orgány v rozhodnutích vycházely z počtu přístupů podle vymezeného pásma (od méně než 2 Mbit/s

po více než 100 Mbit/s), a nikoli dle žalobkyní poskytovaných tarifů, nemá na zákonnost nebo správnost rozhodnutí žádný vliv.

Skutečnost, že žalobkyně v rámci reklamačního řízení umožnila účastníkům ukončit smlouvu bez jakékoli sankce a že nikomu z jejího protiprávního jednání nevznikla škoda, není pro rozhodování o spáchání správního deliktu dle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích relevantní, neboť se nejedná o jednotlivé znaky skutkové podstaty. Žalobkyní uváděné skutečnosti může správní orgán vzít v úvahu při rozhodování o výši ukládané pokuty.

Námítka, již žalobkyně brojila proti nezákonnosti a nepřiměřenosti uložené sankce, není důvodná. Podle zákona je možno za spáchání předmětného správního deliktu uložit pokutu do výše 10 000 000,- Kč. Pokud správní orgány uložily žalobkyni pokutu ve výši 1 000 000,- Kč, jednaly v mezích zákona. Správní orgány své správní uvážení řádně odůvodnily – při posuzování výše sankce postupovaly v souladu se zákonnými kritérii dle § 120 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Při stanovení přiměřené výše ukládané pokuty hodnotily jednotlivé okolnosti případu; vzaly v úvahu závažnost deliktu, počty účastníků, jichž se změna podmínek dotkla, délku protiprávního jednání žalobkyně, její následné chování atp. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že pokuta uložená správním orgánem I. stupně byla vzhledem k okolnostem případu přiměřená. S tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje.

Jelikož soud neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou a v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2015

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková